

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Θ'

"Αμα ὁ βαρῶνος ἀνεχώρησεν, ὁ Μαυρίκιος, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἦτο κύριος τῆς συγκινήσεώς του, δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἑλένην. Ἐκείνη ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς της τὸν παρετήρησε μετ' ἔρωτος, ἐψιθύριζε δὲ διὰ τῶν ὠρῶν χειλέων της τὰς διακεκομμένους ταύτας φράσεις :

— Σὲ ἐπανευρίσκω, τέλος πάντων... "Αχ ! Μαυρίκιε, πόσον ὑπέφερον κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπουσίαν σου... Ἐνὸμίζον ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ σ' ἐπανέβλεπον. Σὲ ἐπαναβλέπω, δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψης πλέον, διότι θ' ἀπέθνησκον. Αἶφνης τὸν ἀπώθησε, καὶ ἀνεγειρομένη δι' ὅλου τοῦ μεγαλείου της :

— Δὲν εἶμαι παράφρων νὰ σοῦ ὁμιλῶ οὕτω ; ... Μήπως κατελήφθην πάλιν ὑπὸ πυρετοῦ ; ... Ἐλησμόνησα τὰ διατρέξαντα, ἔλησμόνησα ὅτι μὰς χωρίζει μέγα ἐμπόδιον ... Τίني δικαίωματι εἰσέρχεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ; Φύγε ταχέως !

— "Οχι, Ἑλένη, ὄχι, δὲν θὰ σὲ ὑπακούσω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Δὲν θὰ μὲ ὑπακούσῃς ! ἀνέκραξεν ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπεχαιρέτισες διὰ πάντοτε ; Οἱ ἔρωτές μας δὲν ἐτάφησαν αἰωνίως ; ... Πῶς ; ἐχωρίσθημεν ὅπως μὴ ἐπανιδώθωμεν. Εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἐκουράσθης πλέον ἀπ' ἐμέ, ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου... Μὲ στενοχωρίαν σοὶ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερίαν σου. Τὴν ἐδέχθης. Ἐξηφανίσθης. Ὑπέφερον ἐπὶ τῇ στερησίᾳ σου μεγάλως καὶ ὅταν τέλος ἤρχισα νὰ θεραπευθῶμαι ἐπανέρχεσαι ὅπως ἀνανεώσῃς τὰς θλίψεις μου ὅπως ἐκ νέου μὲ φρονεῖς... "Α ! τοῦτο εἶνε ἀνανδρὸν !

Οἱ λόγοι οὗτοι μεγάλως τὴν ἐτάραξαν. Ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς. "Ορθιος, ἐνώπιόν της, ὁ Μαυρίκιος, τὴν θεώρει σιωπηλῶς, δάκρυα ἐπιπτον ὡσαύτως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

"Οταν τὴν εἶδε καταπραῦνθεῖσαν ἐκάθισεν πλησίον της καὶ τῇ εἶπε γλυκέως :

— Ἑλένη, ἀκουσον με, σὲ καθικετεύω, ἐὰν δὲν δυνήθῃ νὰ σὲ πείσω...

— "Οχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσῃς, ἐπανέλαθεν αὕτη ζωηρῶς, πιθανὸν νὰ μὲ πείσῃς καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτον. Προτιμῶ κάλλιον νὰ ὑποφέρω, παρά νὰ περιφρονῶμαι.

— Νὰ περιφρονῇσαι, ἐπειδὴ ἀγαπᾷς ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀγαπῶ, ἐγὼ ! εἶπεν αὕτη ὀπισθοδρομοῦσα. Ποῖον ; ... ὅμως ἴσως ; Ἀπατάσθαι... "Α ! ἐπιστεύσατε ὅτι ὑπέφερον ἐξ αἰτίας σας ; Πιθανὸν νὰ εἶπον τοῦτο ἐν τῷ πυρετῷ μου, ἀλλ' ἐψευδόμην ... δὲν σὰς ἀγαπῶ πλέον. Εἶνε ποτὲ δυνατόν γυνὴ ὡς ἐγὼ ν' ἀγαπᾷ ἄνδρα, ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλην ; "Α ! δὲν μὲ γνωρίζετε ; ... Εἰπέτε, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλιγωτέρας ἐξάψεως, διατὶ ἐπανήλθατε ; Τί ἔχετε νὰ μὲ εἴπητε ; Δύναμαι νὰ σὰς ἐννοή-

σω τώρα... Ὁμιλήσατε. Διατὶ εὐρίσκεσθε ἐνταῦθα ;

Διὰ τῶν βλεμμάτων της τὸν προῦκάλει. Ἐκεῖνος εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ὑπέκυψε καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης ἄς ἐκείνη δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀποσύρῃ, ἔκραξεν :

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, διότι δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ζήσω μακρὰν σου, διότι πυρετὸς φλογερὸς μὲ κατέτρωγε, διότι ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδω !... "Αχ ! ἐξηκολούθησε μετὰ ζέσεως, ποίας ἀναμνήσεις ὥραιας ἀφίνουσιν ὀπισθὲν τῶν πέντε ἔτη εὐτυχίας, πέντε ἔτη ἔρωτος ! Τὰς ἀναμνήσεις ταύτας, διὰ παντοίων μέσων προσεπάθησα νὰ τὰς ἀποδιώξω ἀπ' ἐμοῦ· ἐστάθη ἀδύνατον. Αὗται μοὶ ἐπαρουσιάζοντο πάντοτε ἐμπρὸς μου. Σὲ ἐπανέβλεπον πάντοτε, ἐνώπιόν μου, νέαν, ὠραίαν, μειδιῶσαν ὡς τοὺς πρώτους χρόνους τῶν ἐρώτων μας. Τὸ μόνον ὅπερ ἐλησμόνουν, ἦσαν αἱ μικραὶ μας φιλονεικίαι. Ἐπεχείρουν νὰ ἐπικαλοῦμαι τὰς δυσaréτους ἀναμνήσεις διὰ νὰ σὲ μισήσω, δὲν ἠδυνάμην, ἤρνούντο νὰ ἐμρανισθῶσι, δὲν ἐβλεπον ἢ τὰς εὐaréτους... πάντοτε ἐκείνας ! Πάντα τὰ θελήγητρά σου ἀδιακόπως παρουσιάζοντο ἐνώπιόν μου. Ἡ χάρις τοῦ πνεύματός σου, ἡ ἀγαθότης σου, ἡ εὐσπλαγχνία σου, ἡ ἀπειρος τρυφερότης σου. Τὰ πλέον ἀσήμαντα ἀντικείμενα, αἱ ἐλάχιστοι λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς μας ἐπανήρχοντο ἀκαταπαύστως εἰς τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐδικαίουνον ἐμαυτόν, διότι σὲ ἠγάπησα καὶ διότι σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη... "Αχ ! τὸ παρὸν ὅσον ὥραϊον καὶ ἂν εἶνε δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς ὥραιας στιγμὰς τοῦ παρελθόντος καὶ δύναται τις ν' ἀποθάνῃ ἐξ ἀπελπισίας, τῇ ἀναμνήσει εὐτυχίας ἀπωλεσθείσης διὰ πάντοτε.

Ἡ Ἑλένη τρέμουσα τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ τὸν διακόπῃ. "Ο,τι ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ ἐπεδοκίμαζε πληρέστατα. Μήπως καὶ αὕτη δὲν εἶχεν ὑποφέρει ὡς ἐκεῖνος ; Μικροῦ δεῖν νὰ ἡττηθῇ· ἀλλ' ἀμέσως συνελθοῦσα ἀπέσπασε τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὰς τοῦ Μαυρίκιου καὶ τῷ εἶπε μετὰ ψυχρότητος :

— Τότε ... διατὶ ἐνυμφεῖσθε :

Ἀπεκρίθη μετὰ θάρρους, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ μὴ ἦτο ἔνοχος, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσει εἰς ἰσχυροτέραν θέλησιν τῆς ἰδικῆς του.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου εἶχε παύσει, ἐνὸμίζον ὅτι ἡγάπων ἐτέραν, καὶ ... πραγματικῶς ἡγάπων μίαν ἄλλην καὶ ἴσως νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη. Πῶς ; τολμῶ νὰ σοὶ λέγω πάντα ταῦτα ; Τὴν ἀγαπῶ, ἀλλ' ἐσέ...

— Τολμᾶτε νὰ εἴπητε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε ἐπίσης ; ἀνέκραξεν αὕτη.

— "Οχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος μετὰ σταθερότητος. "Οχι, δὲν μ' ἔφερον ἐνταῦθα ὁ ἔρως. Ὑπήκουσα εἰς αἰσθημα ἰσχυρότερον τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸ αἰσθημα τῆς ἀναμνήσεως.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὴν ἀληθῆ λέξιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀναμνήσις δὲν εἶνε συνέπεια τῆς συνήθειας, καὶ ἡ συνήθεια δὲν εἶνε συνέπεια τῆς ἀναμνήσεως. Ἡ μία εἶνε ἡ αἰτία, ἡ ἄλλη τὸ ἀποτέλεσμα. Πράττοντες σήμερον ἐνθυμούμενοι ὅτι καὶ χθὲς τὸ ἐπράξαμεν.

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἠννόησεν ἡ Ἑλένη τί ὤθησε τὸν Μαυρίκιον νὰ ἐπανέλθῃ παρ' αὐτῇ. Ἡρυθρίασεν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ιδέᾳ ἣν λαμβάνει τις ὅταν εἶνε εὐχαριστημένος διὰ τὸ παρὸν, νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' εὐτυχίας εἰς τὸ παρελθόν. Δύναται τις ν' ἀγαπᾷ διττῶς. Ὑπάρχει θέσις διὰ δύο ἔρωτας ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συμβαίῃ τούτο ; ἐπειδὴ ἑκαμέ τις τι τὴν προτεραίαν, νὰ θέλῃ νὰ τὸ πράξῃ καὶ τὴν ἐπαύριον ὅταν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔχει τόσον εὐχάριστα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσῃ ; Εἶνε λοιπὸν τόσον μεγάλη δύναμις ἡ συνήθεια, εἰς ἣν οὐδὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ ; Δὲν πρέπει καὶ ἡ ἀναμνήσις ν' ἀποθνήσκῃ μετὰ τοῦ ἔρωτος ; Ναί, πρέπει, καὶ ἀποθνήσκει συνήθως· ἀλλ' ὁ πρῶτος ἔρως ἔχει τόσα θελήγητρά, ὥστε ἀδύνατον νὰ λησμονηθῶσι ταῦτα διὰ τῶν θελήγητρων τοῦ δευτέρου. Μένει τις αἰχμάλωτος τοῦ παλαιοῦ τούτου ἔρωτος, καὶ ἐὰν δὲν τρέχῃ τις, τάχιον ἢ βράδιον, νὰ θέσῃ τὴν ἄλυσιν ἣν ἄλλοτε ἔφερον, ἐμποδίζεται εἰς τοῦτο ὑπ' ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων. Μετὰ τινα σιωπὴν κοθ' ἣν πᾶσαι αἱ πρότεραι σκέψεις διήλθον τοῦ πνεύματός της, ἀνέκραξεν αὕτη :

— Πρὸς τί νὰ σὲ συγχωρήσω, καὶ νὰ πιστεύσω εἰς τὸν ἔρωτά σου ; Διατὶ θέλεις νὰ μὲ νικήσῃς ; Τί ἐλπίζεις ; Νομίζεις ὅτι δύναμαι νὰ μοιρασθῶ τὸν ἔρωτά σου μετ' ἄλλης ; "Α ! μόνον νὰ τὸ συλλογίζωμαι τὸ ἐρύθημα ἀνέρχεται εἰς τὸ μέτωπον.

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ τρεμουσῶν χειρῶν της.

Ἐκεῖνος τότε πλησιάζων αὐτήν, χωρὶς ἐκείνη νὰ σκεφθῇ ν' ἀντισταθῇ, καὶ ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ καθήσῃ.

— Ἀκουσον, Ἑλένη, τῇ εἶπε διὰ γλυκειάς φωνῆς καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸ πολλοῦ μὲ ὤθει φλογερὰ ἐπιθυμία πρὸς σέ. Ἡξεύρεις διατὶ ἀνέστην μέχρι σήμερον ; Αἰτία ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ σου, ἄς ἀναγινώσκων σχεδὸν καθημερινῶς ἔξω πλησίον σου. Ἡδὴ ἡ φαντασία μου ἐπλανήθη εἰς ὄνειρα ἀκατανόητα. Τὸ παρελθὸν ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν μου θελκτικώτερον παράποτε. Δύναμις ἀνίκητος μ' ἔφερον ἐνταῦθα.

» Ἰδοὺ λοιπόν, ἡ παρουσία σου ἀντικαθίστᾷ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, αἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον καὶ αἵτινες ὑπῆρξαν ἡ ἀνακούφισίς μου. Παραχώρησόν μοι, εἰς τὴν αἰθούσαν ταύτην, πλησίον τῶν φίλων σου, μίαν πολὺ μικρὰν θέσιν, εἰς ἣν νὰ δύναμαι ἐν σιωπῇ νὰ σὲ θαυμάζω, δὲν σοὶ ζητῶ ἐτέραν χάριν καὶ ὀφείλεις νὰ μοὶ κάμῃς ταύτην χωρὶς νὰ ἐρυθρίασῃς.

Ἐκείνη τὸν ἤκουσε σοβαρῶς, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. "Οταν ἐτελειώσε, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν της, τὸν παρετήρησε καὶ ἀπεκρίθη :

— Διατὶ θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσητε, Μαυρίκιε ; διατὶ προσπαθῆτε ν' ἀπατηθῆτε ὑμεῖς ὁ ἴδιος. Ὁμιλεῖτε διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀναμνήσεως, καὶ πιστεύετε... "Α ! εἴθετε παράφρων, ἀλλὰ δὲν θὰ συμμεθεῖω τῆς παραφροσύνης σας.

— Ἐστῶ ! ἀνέκραξεν αἶφνης ὁ Μαυρίκιος, δὲν θὰ συμμεθεῖς ταύτης... ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ ἐρχωμαι ἐνταῦ-

θα, όπως σου λέγω πάντα όσα ύποφέρω μα-
κραν σου, αφού μάλιστα και ύμεις ή ίδια
ύποφέρετε τόσα. Όταν θά κρούω την θύραν
σου, πρέπει νά μου άνοίγουν. Όταν θά είς-
έρχωμαι πρέπει νά σέ βλέπω, και τότε ού-
δεμία πλέον άνθρωπίνη δύναμις θά δύναται
νά μ' έμποδίση τοῦ νά σέ θλίβω επί τής
καρδίας μου!

Και περιεπτύσσετο παραφόρως την Έ-
λένην, ήτις εξασθενήσασα εκ τοσούτων συγ-
κινήσεων, προσεπάθει νά τόν άπωθήσῃ, ό-
ταν ύπηρέτης άνήγγειλε την άφικιν του κυ-
ρίου Λιβρύ.

— Ό βαρώνος με τὸ μείδιμα εις τὰ
χείλη κομφός και άναγεννηθείς άμα τοῦ ά-
πέδωσαν την φίλην του, προεχώρησε πρὸς
την κυρίαν Βριών και τῇ εἶπε :

— Σας εἶχον αφήσει ύποφέρουσαν με-
γάλως, αγαπητή μου κόμησσε, έβράδυνον
νά με είδοποιήσωσι περὶ τής καταστάσεώς
σας, ώστε άπεφάσισα νά έλθω ό ίδιος νά
μαθω τὰ καθ' ύμας.

— Έκάματε καλλίστα, φίλε μου, άπε-
κρίθη ή Έλένη, σας εύχαριστώ.

— Εἴσθε καλλίτερα ; την ήρώτησε.

— Αἰσθάνομαι φοβεράν άδυναμίαν, εἶπεν
αὐτή και δυστυχώς εἰμαι ήναγκασμένη νά
σας αφήσω όπως μεταβῶ εις τὰ δωμάτιά
μου. Βαρώνε, σας παρακαλῶ, δώσατέ μου
τόν βραχιονά σας, μέχρι τής θύρας τοῦ δω-
ματίου μου.

Ό κύριος Λιβρύ δέν αφήκε νά τῷ έπα-
ναληφθῇ ή παρακλήσις αὐτή. Έτρεξε πρὸς
την Έλένην, την έβοήθησε νά έγερθῇ και
την ώδήγησε πρὸς τὸ μέρος, όπερ τῷ ύπεδεί-
κνυε, σιγά βῆμα πρὸς βῆμα. Κατά τὸ δι-
άστημα τοῦτο, όπερ εκείνος παρέτεινε, όσον
ήδύνατο ἵνα απολαύσῃ τής εὐτυχίας του, έρ-
ριπτεν από καιροῦ εις καιρόν βλέμμα θρι-
αμβευτικόν επί τοῦ Μαυρικίου. « Επὶ τοῦ
βραχιονός μου στηρίζεται, φαίνεται λέγων,
έχει περισσότεράν έμπιστοσύνην εις την ά-
φοσιώσιν μου ή εις την ιδικήν σας. »

Όταν έφθασαν έμπροσθεν τοῦ δωματίου
τῆς Έλένης, θά έλεγέ τις ότι ό βαρώνος ή-
θελε νά έμποδίσῃ την κυρίαν Βριών νά
στρέψῃ, ότι προσεπάθει νά τεθῇ μεταξύ αὐ-
τῆς και τοῦ Μαυρικίου, όπως τὰ βλέμματά
των μή συναντηθῶσι. Επὶ στιγμήν ενόμισεν
ότι τὸ κατώρθωσεν· εκείνη τὸν ηὐχαρίστησε,
τῷ έθλιψε έγκαρδίως την χεῖρα και άνήγειρε
την επιθυρίδα, ήτις την έχώριζεν από τοῦ
δωματίου τῆς, αλλά στρέψασα αἰφνης την
κεφαλήν τῆς, παρετήρησε τὸν Μαυρίκιον,
οὕτινος τὸ βλέμμα εἴχτει τὸ ιδικόν τῆς.

— Ω! τὸ βλέμμα τοῦτο δέν μοι εἶπε
χαίρε, με εἶπε καλήν επάνοδον! άνέκραξεν ό
Μαυρίκιος, μεθυσμένος εκ τῆς χαρᾶς.

Ό κ. Λιβρύ ήγειρε τοὺς ὤμους, έθεσε τὸν
πίλόν του, μετέβη νά λαβῇ εκ τινος επιπλου
τόν τοῦ Μαυρικίου, δν τῷ προσέφερε, και
ύπὸ τὸ πρόσχημα ήλικῆς προέφερε τὰς λέξεις
ταύτας :

— Γνωρίζετε την γνώμην μου, δέν έχει
οὕτω : Θά εκάμνατε καλλίτερον νά έμένατε
εις την οίκίαν σας.

I

Η κυρία Βριών ήτο ακόμη αρκετά άδύ-
νατος και ύπέφερε πολύ. Η συγκινήσις δέ
ήν ύπέστη επί τῇ επιστροφῇ τοῦ Μαυρικίου
την κατέβαλε μεγάλως. Ό πυρετός τῆς
έπανελήφθη, και ήναγκάσθη νά μείνῃ κλι-
νήρης.

Ό κύριος Λιβρύ έτρεξεν άμέσως εις άνα-
ζήτησιν ιατροῦ. Έξετάει θαυμασίως τὰ
χρέη νοσούμου και διήρχετο νύκτας ὀλο-
κλήρους παρά τὸ προσκεφαλαίον τῆς προσ-
φιλοῦς του φίλης. Έσκέπτετο νά μείνῃ δι-
αρκῶς εις τὸ δωμάτιον τῆς Έλένης, και νά
μή εξέρχεται ποτέ.

Υπελόγιζεν ότι θά έμενεν εκείνη εις την
κλίνην πέντε ή έξ έβδομάδας τὸ ὀλιγώτε-
ρον, και κατηχαριστεῖτο επί τῇ ιδέᾳ ότι
καθ' ὅλον τοῦτον τὸν καιρόν θά ήτο πλη-
σίον τῆς.

Εγωῖσμός παραξενος, άφοσιώσεως και
αὐταπαρνήσεως. Δέν τὸν έμελε πολὺ δι' ὅσα
ύπέφερεν ή κόμησσε. ήρκει μόνον ότι εύρί-
σκετο πλησίον τῆς. Επεθύμει μάλιστα, αλλά
δέν τὸ έλεγε, νά βλέπῃ εἰ δυνατόν την κό-
μησσαν νά ύποφέρῃ καθημερινῶς, όπως εύρί-
σκη περιστάσιν νά δεικνύῃ ὅλην την πρὸς
αὐτήν άφοσιώσιν του.

Πλήν πάντα ταῦτα τὰ σχέδιά του έμα-
ταιώθησαν.

Ό ιατρός ό επισκεφθεὶς την κυρίαν Βρι-
ών δέν την ύπέβαλεν εις καμμίαν αὐστηράν
δίαιταν, συνεβούλευσε μόνον εις αὐτήν από-
λυτον άνάπαυσιν.

Η διηνεκῆς παρουσία όθεν τοῦ βαρώνου
πλησίον τῆς κομῆσσης δέν ήτο άναγκαία.
Ενῷ εκείνος ώνειρευετο σοβαράν ασθένειαν
έχουσιν άνάγκην μεγάλων φροντίδων, είδεν
αἰφνης τοὺς σκοπούς του ματαιουμένους, οὕ-
τως ώστε ήναγκάσθη πάλιν νά γευματίσῃ
εις την λέσχην, νά διέρχεται την έσπέραν
εις τὰ καφενεία, και νά επιστρέφῃ εις την
οίκίαν του όπως κοιμηθῇ.

Θά ήτο έν τούτοις προτιμότερον διὰ την
Έλένην ἵνα την περιποιηται ό βαρώνος, θά
έπανέκτα ταχύτερον την υγίειαν τῆς.

« Άναπαυθῆτε, τῇ έλεγον, αφήσατε τὸ
πνεῦμά σας ήσυχον, μή ταράσσῃτε αὐτὸ διὰ
λυπηρῶν σκέψεων. »

Διαταγῇ δύσκολος μὲν πάντοτε νά εκτε-
λεσθῇ, έτι δέ περισσότερον όταν ό σφυγμός
κτυπᾷ ισχυρότερον και όταν ή κεφαλή πυ-
ρέσσει. Ητο δυνατόν νά μή σκέπτηται τὸν
Μαυρίκιον, όστις έπανήλθε πλησίον τῆς καθ'
ήν στιγμήν εκείνη οὔτε ήλπιζε πλέον νά τὸν
έπανιδῇ, νομίζουσα αὐτόν άφωσιωμένον καθ'
ὀλοκληρίαν εις την νεαράν γυναῖκά του και
άπωλεσθέντα αἰωνίως δι' αὐτήν ; Πόσον
ήτο ὠχρός ότε παρουσιάσθη ένώπιόν τῆς, πό-
σον έφαίνετο συγκεκνημένος και πόσον ή
καρδιά του έπαλλεν όταν την έλαβεν εις τὰς
άγκάλας του.

Δέν ήπατάτο ή κόμησσε ὡς πρὸς τοῦτο.
Έκείνος την ήγάπα ακόμη μετά τοῦ αὐτοῦ
παθους, όσον και κατὰ τὸν χρόνον τοῦ έρω-
τός των. Όλη ή ζέσις του, ή νεότης του, ή
ὁρμή του είχαν επανέλθει. Οἱ λόγοι, οὗς είχε
προφέρει επαναβλέπων αὐτήν, έδόμβουν

ἀκόμη εις τὰ ὠτά τῆς. Ὡς εἰς ένστικτοῦ έ-
πίστευεν εις τὰ αἰσθήματα εκείνου. Πρὸς τί
νά την άπατήσῃ, νά επανέλθῃ πλησίον τῆς,
νά ριφθῇ εις τοὺς πόδας τῆς ; Ό Μαυρίκιος
εἶχε πᾶσαι άλλοτε νά την αγαπᾷ, διότι ό
οὐρανός των ήτο πολὺ κυανός, ή εὐτυχία
των βεβαιοτάτη. Τώρα ὅμως ήλλαξαν τὰ
πραγματα. Έπρεπε πολλοὺς κινδύνους νά
διατρέξῃ, όπως έλθῃ πλησίον αὐτῶν. Ταῦτα
πάντα την εκάμνον νά πιστεύῃ εις αὐτόν.

Ενεθυμείτο πάντας εκείνους, ὧν οἱ έρω-
τες διηωνίσθησαν ὡς εκ τῆς μὴ διαρκούς ή-
συχίας αὐτῶν. Τὸ πάθος άνανεοῦται έν τῇ
πάλῃ, ή τρικυμία τὸ κρατεῖ, έχει άνάγκην
άπειλητικοῦ οὐρανοῦ. Εἶχε μάθει τὸ μυστι-
κόν τοῦτο, και πεποιθυῖα εις την πείραν
τῆς, ήσθάνετο έαυτήν ικανήν νά κρατήσῃ
τόν Μαυρίκιον πάντοτε πλησίον τῆς.

Όποία χαρὰ νά κάμῃ την Θηρεσίαν νά
ύποφέρῃ πάντα εκείνα ὅσα και αὐτὴ εἶχεν
ύποφέρει, νά τῇ άρπάσῃ την εὐτυχίαν τῆς.
Ποῖος θρίαμβος δι' αὐτήν εάν έπροτιμᾷτο
τῆς νεαρᾶς ταύτης γυναίκος, περὶ τῆς έλε-
γον ότι ήτο τόσον ὡραία και τόσον θελκτι-
κή ! Ίδου κατὰ τὸν πυρετόν τῆς τί έσκέ-
πτετο ή κυρία Βριών.

Όλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως, παρερχομένου
τοῦ πυρετοῦ τῆς, ή Έλένη έσκέπτετο φρο-
νιμότερον. Έλεγε καθ' έαυτήν, τί πταίει ή
Θηρεσία εάν ό Μαυρίκιος δέν την ήγάπα
πλέον; Μήπως προηγουμένως την έγνώριζεν ;
Η νεαρά αὐτὴ γυνὴ ήγνόει έντελῶς τὸ πα-
ρελθόν τοῦ συζύγου τῆς, συζευγνυμένη δέ
αὐτόν ύπέκυπτεν εις τὸν γενικόν νόμον, ά-
γνοοῦσα έντελῶς την θλίψιν, ήν έπροξένει εις
την κόμησσαν.

Μήπως και ή Θηρεσία δέν ήτο περισσό-
τερον οἴκτου άξία τῆς Έλένης, αφού και
αὐτὴ επίσης ήγάπα μ' ὅλην της την καρδίαν
τόν Μαυρίκιον ; Υπὸ ποίας θλίψεως θά κα-
τελαμβάνετο μανθάνουσα ἴσως ... Εἰς την
σκέψιν ταύτην ή Έλένη δέν έσταμάτα
διόλου, προσεπάθει νά την απομακρύνῃ τοῦ
πνεύματός τῆς. Πῶς ! τόσον λοιπόν εἶχεν
έξευτελισθῇ, ώστε νά διανοήται νά κλέψῃ
την εὐτυχίαν τοῦ άλλου ! Τί θά έλεγον δι'
αὐτῆς οἱ τίμιοι άνθρωποι, οἵτινες αγαπῶντες
αὐτήν την εἶχον άλλοτε βοηθήσει εις την
τόσον δύσκολον θέσιν τῆς ; Τί θά έσκέπτετο
διὰ την διαγωγὴν τῆς ή δεσποινίς Βριών,
ῆς ή ευμένειά τῆς ήτο πολὺτιμος ;

Τί θά έλεγον ό ἱπόπτης και ό κόμης οἱ
παλαιοὶ τῆς φίλοι, οἵτινες την ύπελήπτοντο
τόσον πολὺ, και οἵτινες πολλάκις ένθέρμως
την είχαν υπερασπισθῇ ;

Μόνον ό βαρώνος ἴσως δέν θά έδεικνύετο
τόσον αὐστηρός, θά εύρισκε μέσον νά την
συγχωρήσῃ, και θά την περιέβαλλεν ακόμη
μετὰ τῆς ὅλως πατρικῆς άφοσιώσεώς του.
Εφριπτεν ή κόμησσε διανοουμένη την ά-
πώλειαν τῆς πρὸς αὐτήν ύπολήψεως τοῦ κό-
σμου, και τὰς επιπλήξεις τῶν φίλων τῆς.

« Όταν θά επανακτήσω τὰς δυνάμεις
μου, έλεγε καθ' έαυτήν, όταν θά δυνθῶ νά
συνομιλῶ μετὰ ψυχραιμίας, θά εξηγηθῶ
μετὰ τοῦ Μαυρικίου και θά έννοήσῃ εκείνος
ότι ή θέσις του δέν εἶνε πλέον πλησίον μου,
θά τὸν ίκετεύσω νά μ' έγκαταλείψῃ, έν όνό-
ματι τοῦ έρωτος, δν τοῦ έμπνέω και ὢν, άλ-

λοιμόνον! αἰσθάνομαι ἐκ νέου ἀκόμη δι' αὐτόν, ἐν ὀνόματι τῶν προσφιλῶν μας ἀναμνήσεων, ἃς δὲν πρέπει νὰ μᾶνωμεν».

Ἄλλ' ὁ Μαυρίκιος, ὡς ν' ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἑλένης, ὡς νὰ ἡννοεῖ ὅλας τὰς σκέψεις, αἵτινες τὴν ἐτάρασσον, προσεπάθησε νὰ φερθῇ πρὸς αὐτὴν μεθ' ὅσης τῇ ἦτο δυνατόν εὐγενείας. Κατεγίνετο νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ἀνάπαυσιν, νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ μέλλον. Ἦρχετο νὰ τὴν βλέπῃ, ὅταν ὁ βαρῶνος ἢ ἕτεροι φίλοι, οὓς εἶχε συγκατανεύσει νὰ δέχεται, ἦσαν πλησίον της, ἤρχετο τελευταῖος καὶ ἀπεσύρετο πρῶτος. Ἐνίοτε, ὁσάκις ἡγείρετο ὅπως τὴν ἀποχαιρετήσῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, διὰ τῶν βλεμμάτων των πολλὰ ἔλεγον· ὁ Μαυρίκιος ἦτο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εὐτυχέστατος· καὶ ἡ Ἑλένη ὡσαύτως ἡσθάνετο ἑαυτὴν μᾶλλον ἡσυχον, σχεδὸν εὐτυχῇ. Ἐκαμνον ἐναρξίν, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτω, νέου ἔρωτος, ἔρωτος ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρκουμένων εἰς ἐν βλέμμα, εἰς μίαν λέξιν, εἰς λαθραῖον ἀσπασμόν τῆς χειρός. Ἐλησμονούντο τὸ παρελθόν, δὲν ἐσκέπτοντο ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ παρόντος, προσπαθοῦντες νὰ μὴ σκέπτονται τὸ μέλλον.

Ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι αἱ ἐπισκέψεις αὗται τοῦ Μαυρικίου πρὸς τὴν ἀσθενῆ Ἑλένην θὰ εἶχον κάκιστον ἀποτέλεσμα; Μήπως ὁ γάμος ἐμποδίζει τινὰ νὰ διατηρῇ τὰς προτέρας του σχέσεις; Μήπως ἡ κόμησσα Ἑλένη δὲν ἀπελάμβανε τῆς ὑπολήψεως πάντων;

Ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ τότε αἱ ἐπισκέψεις αὗται θὰ ἔπαυον μετὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς Ἑλένης, ἢ ἐὰν ἦσαν ἀγναὶ καὶ ὑπῆρξαν πάντοτε τοιαῦται, διατί τότε ὁ Μαυρίκιος ἐπεσκέπτετο μόνος τὴν κυρίαν Βριῶν καὶ δὲν τῇ ἐπαρουσίαζε καὶ τὴν σύζυγόν του, ἀφοῦ ἀμφοτέραι ἀνῆκον εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνικὴν τάξιν, διατί ἡ μία ν' ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἄλλης;

Πάντα ταῦτα τὰ ἐσκέφθη ὁ κόσμος, ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐμφάνησις τῶν πρώτων κινδύνων. Ἡ Ἑλένη δὲν εἶδε τοὺς κινδύνους τούτους, ἢ μᾶλλον προσεπάθησε νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ. Παρέτεινε τὴν ἀνάρρωσίν της, ὅπως ἀποφυγῇ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τοῦ Μαυρικίου. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἢ ἐξηγήσεις αὕτη ἀπέβη ἀνωφελῆς, ἢ κυρία Βριῶν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζῇ ἄνευ τοῦ Μαυρικίου.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν Θηρεσίαν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, οὐδὲν ὑποπτεύθη. Εἶχεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Μαυρίκιον. ἢ δ' ἐμπιστοσύνη τῆς αὐτῆς προήρχετο μᾶλλον ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεώς της, ἢ ἐκ τῆς μεγάλης ιδέας ἣν εἶχε διὰ τὸ ἄτομόν της. Πρᾶγμα ἀληθὲς ἀρετὰ σπάνιον. Διότι πολλαὶ γυναῖκες δὲν παραδέχονται ὅτι ἀπατώνται ἀπὸ τοὺς συζύγους των, διότι κατ' αὐτὰς οὐδεμίαν ἄλλην γυνῇ εἶνε ἀνωτέρα των. Ὁ ἐγωϊσμός των τὰς προστατεύει καὶ τὰς κάμνει νὰ γεύωνται γλυκείας ἡσυχίας ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰ σύζυγοι αὐτῶν φροντίζουν πάντοτε νὰ τὰς κρατῶσι.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Θηρεσίαν, ἢ πίστις της, ὁ ἄθως ἔρωτος της, θὰ τὴν ἡμποδίζον ἐπὶ πολὺ ἀκόμη

νὰ ὑποπτεύσῃ τι, ἐὰν συμβᾶντα τινὰ δὲν ἐφώτιζον τὸ πνεῦμά της ἀποτόμως.

ΙΑ'

Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ συζύγου τῆς κομήσσης Ἑλένης δεσποινὶς Βριῶν, κατὰ τὴν διαμονὴν της εἰς Νίκαιαν, εἶχε σχετισθῇ μετὰ τῆς ὑψηλῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, ἥτις ὡς γνωστὸν ἀρέσκειται μεγάλως εἰς τὸ θέατρον· εἶχεν ὅθεν μεταδίδει καὶ εἰς ταύτην κλίσιν διὰ τὰς τοιοῦτου εἶδους διασκεδάσεις.

Ἀμα τῇ ἐπιστροφῇ της λοιπὸν εἰς Παρίσιους, διενεόθη νὰ διοργανώσῃ τοιαύτας ἐορτάς πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Μία ἐκ τῶν φίλων της, εὐρισκομένη τότε εἰς Ἀγγλίαν, τῆς ἔγραψεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὴν οἰκίαν της. Πολλαὶ δὲ εὐγενεῖς κυρίαι καὶ κύριοι διακεκρίμμενην κατέχοντες θέσιν, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τὴν βοηθήσωσι πρὸς τοῦτο.

Εἰς τὸ τέλος ὅθεν τοῦ τελευταίου χειμῶνος διοργανώθη παράστασις, ἣν θὰ ἐπηκολούθει χορός.

Ἐξελέγησαν δὲ διάφοραι κυρίαι νὰ ἐποπτεύωσι τὰ τῆς ἐορτῆς καὶ νὰ φροντίσωσι νὰ διανεύωσι τὰς προσκλήσεις, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς φίλας των. Ἄν καὶ ἐπρόκειτο περὶ τῶν πτωχῶν, ἡ δεσποινὶς Βριῶν ἐπεθύμει ἵνα ἡ ἐσπερίς, εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς ὁποίας αὕτη ὠφείλετο, νὰ διέλθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ, ἢ τοῦλάχιστον, μετὰ τῶν προσώπων τῆς ἰδίας κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ κόμησσα Βριῶν, καὶ ἡ κυρία Θηρεσία Δεβίλ συμπεριελήφθησαν εἰς τὸν κατὰλογον τῶν προστατῶν κυριῶν ἄνευ προμελέτης ἐκ μέρους ἐκείνων, αἵτινες διοργάνωσαν τὰ τῆς ἐορτῆς.

Ὁ Καζιμίρ ὅστις παντοῦ εἰσέδυνε, εἶχε κατορθώσει νὰ ἦνε μετὰ τῶν πρώτων διοργανωτῶν τῆς ἐορτῆς ταύτης. Εἶχε βεβαίως μεγάλως ἐργασθῇ, ὥστε νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν κατάλογον καὶ αἱ δύο κυρίαι αὗται, αἵτινες, ἂν καὶ μὴ γνωρίζομεναι παντελῶς, εἶχον ὅμως πρὸς ἀλλήλας ἐκ τῶν περιστάσεων σχέσιν τινὰ.

Ὁ Καζιμίρ συγκατελέγετο μετὰ τῶν ἐκείνων, αἵτινες λησμονοῦσιν εὐκόλως τὰς εὐεργεσίας, πλὴν καιροφυλακτοῦσιν ὅπως προξενήσωσι κακὸν δι' ἐλαχίστας δυσχερεσίας.

Ὁ Μαυρίκιος ἀμέσως ἔμαθε τὴν συμμετοχὴν τῆς συζύγου του ὡς καὶ τῆς κυρίας Βριῶν, πλὴν δὲν συνεκινήθη ποσῶς. Ἀμφοτέραι ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ἀπονεμηθέντα αὐταῖς καθήκοντα, χωρὶς οὐδὲν δυσχερῆστον νὰ λάβῃ χώραν.

Αἱ προστατίδες κυρίαι μόνον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐορτῆς ἦν ἐποπτεύουσι δύνανται νὰ συναντηθῶσι. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο βεβαίως ὅτι τοιοῦτόν τι μετὰ τῶν δύο γυναικῶν δὲν θὰ συνέβαινε καὶ ἦτο λίαν ἡσυχος.

Ἡ Ἑλένη ἀπέφευγε νὰ μεταβαίη εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ βεβαίως θὰ εὕρισκεν οἰανδήποτε πρόφασιν νὰ μὴ παρουσιάσθῃ καὶ εἰς τὴν ἐορτὴν ἐκείνην.

Οὐδὲν λοιπὸν ἡμποδίζε τοῦτον νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Θηρεσίαν εἰς τὴν ἐορτὴν. Γνωρίζων τὰς ἐξείας τῆς κυρίας Βριῶν δὲν ἐφοβεῖτο παντελῶς νὰ εὐρεθῇ εἰς στενόχωρον θέσιν.

Δυστυχῶς ὅμως ἀφίνει τις πρὸς στιγμήν τὰς ἐξείας τοῦ ἴσως ἐξ ιδιοτροπίας, ὅπως τὰς ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιούσαν... τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ὁ κατάλογος τῶν προσκλήσεων, ὁ δοθεὶς τῇ κομήσσει πρὸς διανομὴν, συμπεριελάμβανε μετὰ τῶν ἄλλων γνωστῶν προσώπων καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ Μαυρικίου· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ πέμψῃ τὴν πρόσκλησιν.

Ἀφ' οὗ ἡ πρώτη τῆς ἐκπληξίς παρῆλθε, προσεπάθησε ν' ἀποδιώξῃ τὸ πνεῦμά της τὰς διαφορὰς σκέψεις ταρρασσούσας αὐτήν. Δὲν εἶπεν οὐδὲν οὔτε εἰς τὸν Μαυρίκιον οὔτε εἰς τοὺς φίλους της. Ἐν ὧσ' ὁ δὲ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἐπλησίαζε τόσο ἀὐτὴ ὑπέφερε. Ἡθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ἣν τῇ ἐπαρουσίαζεν ἡ τύχη, ὅπως ἴδῃ τὴν νεαράν ἐκείνην γυναικα, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας τόσα πολλὰ ὑπέφερε καὶ ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ ὑποφέρῃ. Ἡθελε νὰ ἴδῃ: ἦτο πράγματι τόσον ὠραία, ὅσον παρὰ τῶν ξένων ἐγκωμιάζετο ἐνώπιόν της, διότι οἱ φίλοι της μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι γίνονται αὐτῇ ἀρεστοὶ δὲν ὠμίλουν περὶ ἐκείνης ἐνθουσιωδῶς, ὁ δὲ Μαυρίκιος οὐδέποτε εἶχεν εἶπει περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Ἐπεθύμει αὐτοπροσώπως νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἀλήθευον ὅσα εἶχεν ἀκούσει.

Ἡθελε τέλος νὰ γνωρίζῃ ἐὰν συγκρινομένη πρὸς τὴν Θηρεσίαν τὴν ὑπερέβαινε ἢ ἦτο κατωτέρα της. Ἡ ιδιοτροπία αὕτη τῆς κυρίας Βριῶν ἦτο οὐσιωδῶς γυναικεία. Ἐκάστη γυνή, ὅσῃν ὑπεροχὴν καὶ ἂν ἔχῃ, δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ αἰσθημάτων τινῶν, ἅτινα τὸ πνεῦμά της μὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα εἶνε συμφυῆ εἰς τὸ γένος της.

Ἡ Ἑλένη ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἐνίκα τὴν μουσικὴν της ταύτην ἐπιθυμίαν. Μίαν ἡμέραν παρήγγειλεν ἐν φόρεμα, τὴν ἄλλην πάλιν ἐδοκίμασεν ἐν περιόρειον. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι πάντα ταῦτα τῇ ἦσαν ἄχρηστα, καὶ δὲν θὰ τὰ μεταχειρίζετο, ἢθελε μόνον νὰ τὰ ἔχῃ πρόχειρα, ὅπως μὴ ἐν καταλήλῳ στιγμήν δὲν τὰ ἔχει ἐτοιμα καὶ οὕτω ἐμποδισθῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐορτὴν.

Δὲν ἤθελε νὰ παρευρεθῇ εἰς ταύτην εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπεθύμει ν' ἀποκομίσῃ ἐκ ταύτης νίκην τελείαν. Εἶχεν εὐσυνειδήτως ἐκπληρώσει τὰ καθήκοντά της ὡς προστατίς· ἕκαστος τῶν φίλων της εἶχε λαβεῖ ἐπισιτήριον καὶ ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ἐορτὴν. Ὁ ἱππότης καὶ ὁ κόμης, ὅστις εἶχε θεραπευθῇ ἐκ τῆς ποδάγρας, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παρευρεθῶσι καὶ εἰς τὴν δραματικὴν παράστασιν, ἥτις προηγείτο τοῦ χοροῦ. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡ δεσποινὶς Βριῶν ἦτο ἀόρατος, κατεγίνετο μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς, ἥς αὐτὴ ἦτο ἡ ἐργασία. Ὁ δὲ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τί ἔκαμνε εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὴν κόμησσαν ὅτι δὲν θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὴν οἰκίαν της καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Μόνον ὁ πιστὸς βαρῶνος ἐπαρουσιάσθη τὴν συνθηθῶσαν παρὰ τῇ κυρίᾳ Βριῶν.

— Δὲν ἤλπιζον νὰ σὰς ἴδω, τῷ εἶπεν ἡ Ἑλένη, διδούσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Διατί; τὴν ἠρώτησε.

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὴν λαμπράν

εορτήν, δι' ἣν εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ ἀγοράσητε τόσα εἰσιτήρια ;

— Δὲν τὸ ἐλθσμήνησα ποσῶς, ἀλλ' ἐπίτηδες ἔλαβον τόσα εἰσιτήρια διὰ νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὰ μεταχειρισθῶ.

— Τότε ἔρχεσθε ἐνταῦθα ἀπλῶς, ἵνα διέλθητε πλησίον μου τὴν ἐσπέραν ;

— Ἀναμφιβόλως ἡμῖν βέβαιος ὅτι θὰ σὰς εὕρισκον μόνην, τὰς καλὰς περιστάσεις δὲν τὰς εὕρισκε τις πάντοτε, καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ μεγάλως, εἶπεν ἡ κόμῃσά, ἀλλὰ προσέθεσε μετὰ στιγμὴν σκέψεως, ἐάν μοι ἤρχετο ἐπιθυμία ν' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμα τῶν φίλων μας καὶ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν χορὸν τοῦτον ;

— Ὑμεῖς !

— Μάλιστα, ἐγώ. Σὰς φαίνεται τοῦτο παράξενον ;

— Παντελῶς, ἐψιθύρισεν ὁ βαρῶνος, ἀλλὰ... ἐάν... τέλος... αἱ ἐξέεις σας...

— Τὰς ἀλλάσσει τις διὰ μίαν στιγμὴν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἐνδυμασίαν χοροῦ.

— Τοῦτο εἶνε ἴσια-ἴσια ὅπερ σὰς ἀπατᾷ, ἔχω μίαν ὥραιότατην καὶ ἥτις μὲ πηγαίνει θαυμάσια. Θὰ σὰς παρακαλέσω, βαρῶνε, νὰ μεταβῇτε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν οἰκίαν σας, νὰ φορέσητε ἐνδύμα μαῦρον καὶ λευκὸν λαιμοδέτην, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε ὅπως μὲ συνοδεύσητε καὶ μοι προσφέρητε τὸν βραχιονά σας. Δὲν σὰς ἀρέσει ἡ ἰδέα αὕτη ;

— Μάλιστα... ἀναμφιβόλως... ἀλλά...

— ὦ! ἀφήσατε τὰ ἀλλά, σας παρακαλῶ. Ἐχω διαθέσιν ἀπόψε νὰ ζωηρεύσω ὀλίγον, ἐστὶ ἐπιεικὴς διὰ τὴν ζωηρότητά μου. Ἐχω ἀνάγκην, προσέθεσε δι' ὅπως σοβαροτέρου, νὰ λησμονήσω ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πολλὰς λυπηρὰς ἰδέας. Αἵτινες πρὸ πολλοῦ μὲ βασανίζουν καὶ ἄς δὲν δύναμαι νὰ νικήσω.

— Ἡ θλίψις σας αὕτη θὰ ἔχη βεβαίως αἰτίαν τινά, εἶπεν ὁ βαρῶνος πλησιάζων τὴν Ἑλένην καὶ ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος, δὲν ἐμπιστεύεσθε τὰς λύπας εἰς ἐκκοσμητὴ φίλον, θὰ τὰς ἀρνήθητε ὅμως εἰς ἐμὲ τὸν πρὸ τούτου χρόνου ἀφωσιωμένον σας ;

— Φιλία ὡς ἡ ἡμετέρα, βαρῶνε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐξομολογήσεως εἶνε ἐχέμυθος καὶ λεπτή, προσποιεῖται ὅτι τὰ πάντα ἀγνοεῖ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τὰ πάντα μετὰ μεγίστης διορατικότητος ἀναλαμβάνει, δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς διὰ τοῦτο. Ἡ δεινὴ θέσις εἰς ἣν εἰσῆλθον καὶ ἐξ ἧς δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξέλθω, ἀκόμη καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν σας καὶ τῆς βοηθείας σας, εἶνε γνωστὴ πρὸ πολλοῦ εἰς ὑμᾶς, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τίποτε νὰ μάθητε.

— Ἐγὼ ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, δύναμαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι δύνασθε τάχιον, ἢ βράδιον νὰ ἐξέλθητε τῆς στενοχώρου ταύτης θέσεώς σας, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁ βαρῶνος. Θύρα ἀγνωστος ἀνοίγεται, πλευρὰ τείχους πίπτει, ὅπως ἀνοίξῃ δρόμον.

» Ἡ πλευρὰ αὕτη εἶνε ἡ ἀφωσίωσίς μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύνασθε νὰ στηριχθῇτε, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ προσφέρητε, χωρὶς καμμίαν ἐξομολόγησιν νὰ κάμνητε, θὰ ἦμαι δι' ὑμᾶς, πατήρ, ἀδελφός, ὅ,τι θέλετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι μεγάλως συνεκίνησαν τὴν

Ἑλένην. Ἠγέρθη, καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τῆς τοῦ βαρῶνου,

— Δέχομαι, εἶπεν αὕτη ἀπλῶς.

— Ἐπειδὴ δέ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λιβρὺ μετὰ φαιδρότητος ὅπως μὴ τὴν κόμησσαν πάλιν μελαγχολήσῃ, θέλετε νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν ἐσπερίδα ταύτην, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν μὲ ἐπιπλήττετε δι' αὐτό ; ἡρώτησε σχεδὸν μετὰ συστολῆς.

— Μάλιστα, σὰς ἐπιπλήττω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ γλυκύτητος, ἐάν ἡμῖν εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐπρωτίμων νὰ μείνω σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ ἐννοῶ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὴν εὐχαρίστησῃτε, εἶμαι σύμφωνος νὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ ταύτης.

— Ἐπιμένω, εἶπεν αὕτη μετὰ τινὰ σκέψιν.

— Πρὸ τῆς ὥρας θὰ ἦμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Θὰ εἶμαι ἐτοίμη, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη ὁδηγοῦσα τὸν βαρῶνον μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀννέτα δὲν εἰδίστασε πλέον.

— Ἐλθετε, εἶπεν αὐτῇ.

— ὦ! δότε μοι τὴν χεῖρά σας, εἶμαι ἀνίκανος νὰ ὁδηγηθῶ μόνος· θ' ἀνατρέψω ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας. Ἄν μὲ ὁδηγήσῃτε εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ προξενήσω οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἐκεῖνη ἔδωκεν αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ὁ Δερόδης λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐσφιγξεν ἡρέμα.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ὁ κρότος τῶν βημάτων τῶν ἀντήχει ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ προδόμου, μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις τῶν.

— Ἄς σταθῶμεν, ἐψιθύρισεν ὁ Δερόδης.

Ἡ σιγὴ ἦν τόσῃ βαθεῖα, ὥστε ἤκουον τὴν ἀναπνοὴν τῶν. Ἡ Ἀννέτα ἤσθμαιεν, ἡ δὲ χεὶρ τῆς ἔτρεμεν ἐν τῇ χειρὶ ἐκεῖνη τῇ φλεγούσῃ αὐτήν.

— Τώρα ἄς προχωρήσωμεν, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐν τῷ σκότει ἡ Ἀννέτα ἔβαινεν ἀσφαλῶς. Ἀφίκοντο εἰς τοῖχον, ἀνεζήτησεν ἐκεῖνη καὶ ἀνεῦρε θύραν, ἣν ἠνέωξε σχεδὸν ἀθροῦτως. Ἦτο ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Εἰσῆλθον.

— Πρέπει νὰ ἐπανακλείσῃτε τὴν θύραν, εἶπεν ὁ Δερόδης.

Ἐκεῖνη ἐπανεκλείσεν αὐτήν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνωμεν ὀρθοί, εἶπεν ὁ Δερόδης. Τρέμετε, καθήσατε.

Ἡ νεανίς δὲν ἐκινήθη.

Ἐκεῖνος ὠδήγησεν αὐτὴν ἐπὶ ἔδρας χωρὶς ν' ἀντιστῇ.

Ἡ Ἀννέτα ἠνέωσεν ὅτι ὁ Δερόδης ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της· ἔλαβε τὰς χεῖράς της, ἄς αὕτη δὲν ἀπέσυρε. Δὲν εἶχε πλέον οὔτε θέλησιν οὔτε δύναμιν. Ἐβαινεν ἐν ὀνείρω, εὐδαίμων, ἀλλὰ καὶ ἐντρομος, μὴ ἀγνωρίζουσα ἐαυτὴν ἐν μέσῳ τῶν ἀντιπατικῶν αἰσθημάτων, ἀτινα παρέφερον αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερον ἐν κόσμῳ νέῳ, μέχρις οὐρανοῦ ἐνίοτε, ἐν τῇ ἀβύσσῳ ἄλλοτε.

— Δὲν ἦτο προτιμότερον τὴν ἄλλην φορὰν νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποπέμψῃτε, εἶπεν ἐκεῖνος. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπάτε, δὲν ἦτο καλῆτερον νὰ ἀπαντήσῃτε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἀντὶ νὰ σιωπᾷτε ἐκ φιλαρεσκείας ;

— ὦ! φιλαρέσκεια !

— Τί ἦτο λοιπὸν, ἀφοῦ σήμερον συνήνεσάτε νὰ μοι κάμνητε τὴν ὁμολογίαν ταύτην δίδουσα μοι συνέντευξιν ; Τί τρομερὸν εἶχεν ἡ ὁμολογία αὕτη ; Δὲν ἠσθάνθητε πόσον ἦτο σκληρὰ δι' ἐμὲ ἡ ἀρνήσις τοῦ νὰ προσφέρῃτε τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ; Διατί δὲν ἠθέλατε νὰ ὁμιλήσῃτε ; Ποίαν δυσπιστίαν εἶχατε ; Ποία κακὴ σκέψις σας κατεῖχε ;

— Πῶς ἐπιστεύσατε ὅτι κατειχόμεν ὑπὸ κακῆς σκέψεως ;

— Τί λοιπὸν ἔπρεπε νὰ πιστεύσω ; Ἄ! τί κακὸν μοι ἐπροξενήσατε, ποίαν δόνην ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀρνήσει σας. Εἰρχόμενὴν πλήρης εὐτυχίας, ἐλπίδος, εὐδαίμων ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξα, βέβαιος καὶ ἡσυχος... καὶ σὰς εὔρον... οἶαν σὰς εὔρον. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου πλέον. Ἡ συνέντευξις αὕτη ἐν ζήλειψεν τὸ πᾶν. Αἱ δέκα ἡμέραι, αἵτινες παρήλθον, δὲν ἐπανερχονται. Ἄς ἐξακολουθῇσμεν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐστάθην τότε καὶ ἐπατέ μοι τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελήσατε νὰ προσφέρητε. Εἶναι λοιπὸν πόσον δύσκολον νὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι ἔχετε ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ νὰ εἴπητε τὴν λέξιν, ἥτις εἶναι ἐπὶ τῶν χειλέων σας ;

Ἐκεῖνη δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἡγωνία.

— Ἐλα, προσπαθήσατε.

Ὁ Δερόδης ἤκουσε τότε αὐτὴν ἀσθενῶς λέγουσαν :

— Σὰς ἀγαπῶ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'

Καίτοι ὁ Δερόδης τὸ χρῆμα, ὅπερ ἔλαβε διὰ τὴν εορτήν, ἔδωκε τῷ δανειστῇ του ὡς σκέφθη, ἐκεῖνος ἐν τούτοις δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου, πρῶϊαν δέ τινα, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ προγεύματος ὁ Δερόδης εὔρεν αὐτὸν καθήμενον ἐν τῷ προθαλάμῳ καὶ ἀναμένοντα.

— Πῶς, σῆς, κύριε Καφιέ, εἰς Φεγιάδην ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Καφιέ ἐγειρόμενος, ἀφοῦ δὲν ἀπαντᾷτε εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς μου, πρέπει νὰ ἔλθω μόνος νὰ ζητήσω τὰς ἀπαντήσεις.

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν μοι ἀρέσει πολὺ νὰ γράφω.

— Ἀλλὰ δὲν σὰς ἀρέσει πολὺ καὶ νὰ πληρώνετε.

— Δὲν ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Δερόδης γελῶν. Ὑπολογίσατε τί σὰς ἔχω πληρώσει